

ДИЛБАНД

Биз уйимизга етай деб қолдик. Икки-учта ит бемаврид ўткинчидан жаҳли чиқиб, хура бошлади. Сен итнинг овозидан кўрқма. Бу ҳам дунёдаги товушлардан бири. Мана, ёнимизга келиб, менинг этакларимни ялай бошлади. Сезяпсанми, мен итларнинг кўзларига қарамайпман. Кўзларида милтираётган ожиз ғазабни кўрмаганимиз маъқул. Сен уларни ёмон кўрма, улар танимаганларга шундай муомала қилади. Бу — бизнинг уйимиз. Бу — эндигина бўй чўзаётган тераклар билан шивирлашаётган ариғимиз. Биздан хавотир олиб ҳовлига шошилиб чиқаётган, бу меҳрибон одам — сенинг отанг. Ажиб кўшиқлар куйлаётган кушлар — сенинг ака-укаларинг. Тепамизда жимгина термулаётган олам — осмон. Севсанг, соғинсанг, нафратлансанг, унга тикил. Бу — сенинг хонанг. Бу рангли қоғозлар, қўғирчоқлар, ёстикчалар, китобчалар, дискларга камалиб қолган мултиклар — сенинг мулкинг. Юрақол, овқатланамиз. Овқатнинг сарасини бизга илинаётган отангга қара-я! Кўнглим беҳузур бўлиб, уйдан отилиб чиқдим. Оҳ, эркатойим, сенга бу емак ҳам ёқмадими? Ошхонага кириб олма еяқолайлик! Кўпроқ еймиз-а, юзлари тип-тиниқ соҳибжамол бўласан! Фақат бошқа тўполон қилиш йўқ!

Бозор тўла лўли аёллар ва болалар. Бу ерда болалар сотилаяпти, нарх-наво устидаги талашиб-тортишишлар авжига чиққан. Мен бозор оралаб сени қидирдим. Сени топдим. Сен шу қадар ўзгачасан. «Қизалоғим», дедим. Сен қарамадинг. «Юр, уйга», десам, танимадинг. «Ойим келса, ундан олиб кетасиз», дединг. «Сенинг ойинг менман-ку?» дедим. «Йўқ, ойимдан рухсат олинг, кейин сиз билан кетаман», дединг. «Юрақол, ойингни топа қолайлик, у менга сени берармикин? Оҳ, ойинг қани-я сенинг?». Биз ойингни излаб, бозорни неча бор кездик, қани топила қолса?! Қани ойинг? Қани-я, ўша ойинг? Тўлғониб уйғониб кетдим. Сен эса қорнимда тинимсиз тепаяпсан! Ахир, сен вужудимдасан-ку? Менман-ку, сенинг онанг! Сени қайлардан қидириб юрибман-а. Отанг ҳамон уйғоқ. Ўйга ботган. У ярим тунда нималарни ўйлайди? Ҳалиям севармикин ўша аёлни?! Ҳа, ҳа, у баъзида менга гуноҳкорона жилмайиб кўяди. Юрагини нима тирнаётганини наҳот ҳис қилмасам?! Унинг қўлини олиб қорнимга қўйдим. Шаддод қиз, яна тепдинг. Сезаяпсанми, бу отангнинг илиқ тафти, дунёдаги энг ғамхўр инсоннинг қўли. У сени шу қўллари билан кўтариб юради, ҳимоя қилади. «Тепишини қаранг-а» дедим. У «Ҳа, ҳа, ажойиб», деди. Аммо бу менинг кўнглим учунгина айтилган сўз эди...

Юзларимдаги доғлар тобора бўртиб, семириб қўполлашиб қолдим. Биласанми, дунёдаги энг гўзал аёл ким? Мен — сенинг онанг! Кўз остимга тушган майда ажинлар сен учун гўзаллик белгиси бўлиб қолади. Сен эса менинг бутун орзуларим, муҳаббатим, ҳисларимни ўзига жо қилган фариштадай қиз бўласан! Вужудимда ўсаётган гулим! Сени гуллар билан таништирайми? Кел, яхшиси, мусиқа тинглаб, гулларни тасаввур қилиш ўйинини ўйнаймиз. Ёки чигиртканинг овозини суратга соламиз. Балки биз учратган барча гўзал қизларнинг қиёфасини уйғунлаштириб табиат тасвирини яратармиз. Балки дала айланармиз! Юр!

Нега биздан дўхтирга боришни талаб қилишади? Бизнинг аҳволимиз яхши, ҳатто жуда зўр. Қорним тобора катталашиб, сенинг дунёга келишингга оз қолди. Сен шундоқ юрагим остида яшаяпсан. Дилимни муҳаббат билан пайвандлаган — Сен! Ўзинг уларга, ўз боласини қарғайдиган қўшни хотиндан тортиб китобларда акс этган идеал

қахрамонларгача, менинг кўнглимдан то энг катта оламгача бўлган йўлни билишингни айт! Бутун олам сени тасдиқлайди, дилбандим!

Куз, киш ўтиб, баҳор охирлаб қолди. Уч фасл қандай сеҳрли кечди! Сен билан бирга фаслларни қайтадан танидим. Бугун оғриқ жонимдан ўтди. Сен билан дийдорлашсак керак.

Яна оғриқ исканжага олди. Бизни шошилиш тарзда туғруқхонага келтиришди. Қорни қаппайган, тўлғоқ азобида ўзини қаёққа қўйишни билмаётган севилган ва севилмаган аёллар... Ҳар доимгидай ҳасадим келди.

Юрак-юрагимдан ўтиб кетаётган изтироб додга айланди. Бутун оламни — севмаслигини сир тутиш учун бизни меҳрга кўмиб ташлаган отанг, юзларига армонлар аямай нақш солган онам, барча гуноҳларимни жимгина кечиргувчи отамни — унутиб чинқира бошладим.

Дард тутгандан тутди. Жонимдан ўтди. Ҳарчанд жонимдан олма, ўлмайман, ўлишни хоҳламайман. Дилбандимни кўришим, дийдорига тўйишим керак.

Ягонам...Гўзалим...Гулим... Дилбандим...

Дард ўтиб кетди. Мен боламни ўзимга беришларни талаб қила бошладим. Дояларнинг ранги бўздек оқариб, сўзлагани сўз тополмайди. Тоғорага ишора қилишади, холос. Унда эса фақат сув... Фақат сув бор эди.

Чинқиришдан тўхтадим. Жимлик қаърига сингиб кетаётган эдим...

Дилрабо Мингбоева